

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. VII. De admirationis & spei affectibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

rursus effluant; eodem modo dum Deo gratiarum actione, accepta beneficia reddimus, in noua dona & beneficia refluunt.

CAPVT VII.

De admirationis & spei affectibus.

5. Affectus
est admira-
tio.

Quintus affectus, quo nos in oratione & passionis meditatione exerceri expedit, est admiratio. Cum admiratione expendendum, quomodo DEVS, qui impassibilis, & immortalis est, patitur & moriatur, quodque pro illis ipsis patitur, & moriatur, qui illum morte afficiunt, & quod tantos, & tales dolores patitur, quales & quantos nullus vnquam mortalium perpessus sit. Mirare immensum Dei & infinitæ eius sapientiæ & altissimi Consilii caritatem & pietatem, remedium eligendo, tam hominis salutem conueniens, quod & misericordiæ & iustitiæ eius omni ex parte fieret satis. Si quis hæc, & similia, quæ hic apparent, diligenter & continue expendit, & in eorum admirationem raptus persisterit, quodque infinitæ bonitatis DOMINVS pro creaturis, tam vilibus, indignis, & ingratis hæc fecerit; bene sane orauerit. Præterea altissima habetur contemplatio, si quis in mirandorum Dei operum consideratione, & examine absorptus fuerit, & quo quis maiore horum mysteriorum luce illustrabitur, & quo plus illa examinabit; hoc plus mirabitur. In qua admiratione magnus DEI amor, cognitio, & beneficiorum gratitudo, & magna nostra confusio continetur. Hinc nobis eritendum, vt sepius nos hoc sancto affectu exerceamus: inde enim ad nos magna commoda manabunt. In Psalmorum fine, ponit Sacra Scriptura in textu Hebræo hoc verbum *Sela*, quod pauam, ponderationem & mysterii admirationem denotat; vt do-

ceamur, sæpe in hoc affectu nobis persistendum esse in mysteriis, quæ meditamur.

Sextum, quod ex passionis meditatione colligere licet, est spes & fiducia magna in Deum. Anima enim considerans quanta pro illa fecerit Deus, quamuis id non mereretur, & perspecta tanta cupiditate & prompta voluntate, quam Christus ad eam liberandam ostenderit, quandoquidem hæc sitis illa erat, quam in cruce se dicebat habere; hoc ipso erigitur, vt de tali bonitate & misericordia speret, omnia illi ad salutem necessaria, & conuenientia datum iri. *Quæ etiam proprio Filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum; quomodo non etiam cum illo omnia nobis donauit:* dicit Sanctus Apostolus Paulus, ad Romanos.

Idque nobis fecit Dei filius, cum adhuc inimici essemus. Bene hæc ratio notanda est, quod S. Pauli sit, & magne confusio, cum ad Romanos dicat: *Si enim cum inimici essemus, reconciliati sumus Deo per mortem filij eius, multa magis reconciliati salui erimus in vita ipsius.* Si inimicos & Deo ex oculo nos misericordiæ suæ oculis adspexit, & tanto suo sumptu nos reconciliauit; nunc cum sumus reconciliati & amici, nec illi sanguine aut vita constabit, vt ante, & cum iam nullo sumptu opus sit; quibus nos oculis adspiciet? Qui nos nostris peccatis deformatos ante amauit; qui nos non amaret, quos sanguine suo precioso mundauit & dealbavit? Si nos illum fugientes, & eius inspirationibus resistentes quaerit & inuitauit, nec nos reliquit, donec domum deduceret; qui nos relinquet & obliuiscetur, postquam cum eo gratiam inuimus.

Ad hoc etiam multum conducet, vt fiducia hic affectus eruatur, Dei magnam misericordiam inquirere, & penetrare; quæ ei tam propria est, vt canat Ecclesia, *Deus cui proprium est misereri semper & parcere.* Verum quidem est, iustum Deum

Deum esse, & tantum in iustitia, quantum in misericordia esse, nam Deo vnum quid est. Opus vero Deo magis proprium, & quod ex se & libentius facit, & virtus, qua sapius vitur, est misericordia, vt canit Regius Propheta Plal. 144. vers. 4. *Suauius Dominus vniuersi, & miserationes eius super omnia opera eius*: illæque sunt quæ magis se aperiunt & splendent. Hoc opus magis suum dicit, & per Antonomasiam, & excellentiam Dei opus vocatur. Et Sanctus Apostolus Paulus Deum in misericordia diuitem prædicat, Dum ait: *Deus autem, qui diues est in misericordia*. Quamuis in omnibus diues sit, tamen particulariter in misericordia diues dicitur, qui loquendi modus est ad excellentiam significandam: vt & nos dicimus: Talis pecoris diues est; sic & Deus ditior est, & opes eius excellentiores, & eminentiores in misericordia: *Deus qui omnipotentiam tuam parcendo & miserando maxime manifestas*: canit Ecclesia. Hic maxime Deus omnipotentiam, & magnitudinem aperit, quod parcat & misereatur, & de eo plus gloriatur. Vt nobilis aliquis quamuis plures habeat gratias & dona, tamen de vno plus, quam de alio se offert, vt vnus de hastiludiis, alius de liberalitate; eodem modo & Deus de misericordia plus gloriari solet.

Ideo ait Sanctus Bernardus, misericordiam Deo opus esse, quod est se facit: nam ex natura misericordia & beneficis affluit. Nec meritis nostris indiget, vt ideo misericordia in nos vtatur; castigare vero à Deo quasi alienum est, vt ad hoc deueniat, necesse sit illum à nobis ad id peccatis nostris cogi & compelli. Vt api proprium mellificare; pungeri vero minime, quod non facit nisi molestata, irritata & prouocata, & quasi vi coacta, ob iniuriam sibi illatam: Eodem modo dum Deus castigat, & damnat, id facit quasi vi prouocatus, & peccatus coactus: sicque ob dolo-

rem & tristitiam, quam exhibet: facile misericordiam suam demonstrat, vt in multis Sacræ Scripturæ locis videre est. Dum crescente hominum malitia terram diluuiio perdere statuerat, dicitur textus: *Et tacuit dolore cordis intrinsecus: delebo, inquit, hominem, quem creauit, à facio terra*, Genes. 6. vers. 6. Videtur illi vsque ad penetralia cordis peruenisse, quod mundus aqua in solitudinem esset redigendus. Et vrbs Hierosolymitanæ excidium prædicens, dicitur in Euangelio fleuisse: *Videns ciuitatem fleuit super illam*, Lucæ 19. vers. 41. Et per Esaiam inquit: *Hec consolabor super hostibus meis, & vindicabor de inimicis meis*, Esaiæ 1. v. 14. Vt iudex qui condemnationis sententiæ subscribere cogitur, sed cum lachrymis signat.

Neque hic solum, sed in ipsa castigatione & iudicio, quo nobis timorem inculcit, & minatur, amor & infinita misericordia, & salutis nostræ magnum desiderium se videnda præbent. Hoc exacte annotauit Sanctus Chryostomus in illud Regii Prophætæ: Psalm 7. v. 13. *Nisi conuersi fueritis, arcum suum tetendit, & parauit illum, & in eo parauit vasa mortis, sagittas suas ardentibus effecit*. Magna Dei est clementia & pietas (vt ait Sanctus ille) nos arcu minari & terrere, & verbis pœnam exaggerare, ne in illam labamur.

Eodem nobiscum modo agit Deus, vt cum filiis quos valde amant, solent patres, qui itam verbis amplificationis ostendunt, vt filiis timorem inuentiant, & se emendent, & punitione opus non sit.

Præterea, vt gladius cominus, arcus vero & balista eminus vulnerant, & lædunt, nihilque amplius necessarium ad nocendum gladio, quam gladio manum admouere & percutere; ad nocendum vero arcu, opus prius illum tendi, & sagittas pharetra extrahere, & arcui imponere, quæ arcu emillæ stridorem edunt propterea Deus nobis arcu minatur, vt

Chryso-
stomus.

De Christi imitatione, qua nobis ex
mysteriorum eius medita-
tione colligenda
est.

tempus suppetat castigationem fugien-
di, & euadendi, secundum illud Pro-
pheta, Psal. 59. v. 6. *Dedisti metuentibus te
significationem, ut fugiant à facie arcus, ut
liberentur dilecti tui.* Dumque decretum
illi esset mundum diluio perdere; cen-
tum annis ante prædici, & nunciari ius-
sit, ut sese homines corrigerent, ut qui
raurum caula emittit. Ethomilia 17. su-
per Genesin, agens & de pœna à Deo
serpenti inflicta, quod Euam decepisset,
ait idem Chrysostomus: Dei magnâ mi-
sericordiam aduertere, cui, ut patri, qui
valde filium diligit, non sufficiebat casti-
gare, qui occidit, sed gladium vel ha-
stam, qua occiderat, in manu capit, &
illum rumpit, & in mille frustra concidit;
eodem modo & Deus eum serpen-
te agit, qui quasi gladius & diabolica
malitiâ instrumentum fuerat, eum per-
petua pœna damnans. Deus peccatoris
mortem non vult, nec hominum perdi-
tione letatur; nam si tale quid vellet, sa-
tis illi causâ a te datum, si enim mortem
obiisses, tempore tibi noto, iam abhinc
multos annos esses in inferno: Sed no-
luit infinita illa bonitas & misericordia
morti nec diabolo permittere, ut eo te
deducerent. Nunquid voluntatis mee est
mors impij, dicit Dominus Deus, & non ut
conuertatur à viis suis, & uiuat? dicit
Deus per Prophetam Ezechielem, se nol-
le ut te damnes, quod caro hoc est san-
guine & vita te emerit, & noller tantum
precium perire, sed vellet omnes se con-
uerrere & saluos fieri, ut ait S. Apostolus
Paulus: *Qui omnes homines vult saluos
fieri, & ad agnitionem veritatis venire.* His
& similibus considerationibus, quarum
Sacra Scriptura & Sancti pleni, moueri
debemus, ut Dei misericordiam plene fi-
damus, præsertim ea, quæ iam præ ma-
nibus est, videlicet, ut ad Iesum
CHRISTI passionem & me-
rita confugia-
mus.

Simile.

Ezech. 18.
23.1. ad Timoth.
2. 4.

Septimum, quod ex oratione & pas-
sionis meditatione nobis erucendum,
& in quo exercendi, est imitatio virtu-
tum, quæ hic in CHRISTO relucet.
Duas esse dicunt causas sancti, ob quas
Deus in mundum venit, & homo factus
est, & hæc sanctissima mysteria opera-
tus.

Prior & præcipua, ut hominem sua
morte & passione redimeret: posterior,
ut homini perfectissimum omnium vir-
tutum præberet exemplum, & iisdem
eos ad se imitandum moueret. Hinc est,
quod peccato in vltima cœna profundis-
sima humilitatis illo opere, quo genu-
bus flexis ante discipulos diuinis mani-
bus, eorum lauit pedes, statim illis dixit:
*Exemplum enim dedi vobis, ut quem-
admodum ego feci, ita & vos faciatis.* Quod
tunc temporis de hoc opere monuit,
intelligi voluit de omnibus alijs, & ut
indicauit Sanctus Apostolus Petrus in
prioris sua Canonica, vbi de CHRISTI
passione loquens ait: *Christus passus est
pro nobis, vobis relinquens exemplum, ut se-
quamini vestigia eius.* Ideoque ait Sanctus
Augustinus: *Crux Christi non solum est
lectulus morientis, sed & cathedra docen-
tis, se imitari, & quid nobis agendum.* Et
licet tota Christi vita perfectissimum vir-
tutis fuerit exemplum & speculum; ta-
men videtur in passione repetere voluisse,
quicquid tota vita verbo & exemplo
nos docuerat, efficiens omnes vitæ
in illa in summo gradu nitere, & efful-
gere.

Id causa est, quod nobis omnibus nec-
uis procurandum sit, ut ex horum myste-
riorum consideratione, CHRISTI vir-
tutes